

בוים:

זום

סיפור חייו
נפל ביום ה'שבת ונשעי"ד (06.01.2014)
מקום מנוחתו
אלו

הנצחה באנדרטאות
טכניסגיה ואחזקה

איתור שם חלל

מקום מנוחתו
בית העלמין הצבאי חדרה

אתר הנצחה

"יזכר עם ישראל"

נזכור את כולם

יום השנה לנפילתם

איתור שם חלל

איתור לפי יישוב / בית עלמין

סיפורי חייהם

נלקד - אנדרטאות ואתרי הנצחה

אש היצירה - "גילי אש"

יום הזיכרון

מקום קבורתם לא נודע

חללי "נצר אחרון"

בתי עלמין צבאיים

מסלול מבקרים בהר הרצל

השביל המחבר

דרכי הנצחה

מלחמות ישראל

נזכור את כולם (דף הבית)

רב סין
פס פאול נבנימ
בן כ"ה ונחמ
נפא ב"מ ה' בטב' תשע"ד

נזכור את כולם

כל הזכויות שמורות © 2010. מדינת ישראל, משרד הביטחון. ראה דף "למבקר באתר"
Copyright © 2010. The State of Israel, Ministry of Defense. All rights Reserved. See "Notes" page

מדינת ישראל
משרד הביטחון

אתר "יזכור"
www.izkor.gov.il
סיפור חיים

רב סרן פלומנבויס, פז

בנם הבכור של רינה ונחום. נולד ביום א'
בתשרי תשמ"ה (27.9.1984) בחדרה. אח
לעמית.

פז נולד להוריו כשהיו צעירים מאוד, כמעט
ילדים בעצמם, והם היו לו כחברים.

בלה כץ, דודתו, כתבה: "נולדת קטן, חמוד
ועם עיניים גדולות וסקרניות שתמיד ראו
הכול והבינו הכול. ילד קטן עם יכולות
מדהימות להתעניין בכול ולדעת הכול. זה
היה ברור שככה צריך להיות, הרי אתה בן
של רינה – אישה חכמה להפליא ושל נחום – אבא שמתעניין בכול ויודע
המון, אז ברור שהבן שלהם יהיה משהו מיוחד. ואתה היית משהו מיוחד. ...
קיבלת כל כך הרבה מתנות: יופי, חוכמה, שכל חריף, משפחה אוהבת
ודואגת עד בלי סוף – אז ברור שידעת לתת אהבה בחזרה, לכולם."

כשמלאו לו ארבע שנים, יצא עם בני דודו לטייל בשדות בקרבת הבית.
כעבור זמן מה יצאו ההורים הדואגים לחפשם. הילדים נמצאו לבסוף, ופז
אמר באומץ: "נזהרנו מכל הסכנות."

רועי כץ בן דודו סיפר: "מאז שנולדנו ועד יום לכתך העברנו את כל החיים
יחדיו, מינקות לילדות, מילדות לבגרות. כל הזיכרונות, כל ההנאות, כל
האכזבות, כל המסעות וכל המלחמות, היינו שם ביחד! ... הסבירו לנו תמיד
מגיל אפס שיש לנו רק אחד את השני. משפחה מצומצמת. חייבים להיות
אחד בשביל השני."

פז למד בבית הספר היסודי "אחד העם" בחדרה. תלמיד חכם מאוד וקופצני. בכיתה א' השתעמם בשיעורים. מכיתה ז' עד י"ב המשיך בתיכון "חדרה" – שם סיים את לימודיו ונבחן בחמש יחידות במוזיקה וחמש בביולוגיה.

פז היה ילד עצמאי, אחראי, אופטימי ובעל חוש הומור. הוא אהב בעלי חיים וגידל בביתו כלבים, תוכי, נחש וחתולה.

כשמלאו לו עשר, נולד אחיו עמית. האח הקטן העריץ את אחיו הגדול.

בבית משפחת פלומנבויס התנגנה מוזיקת בלוז, פופ ורוק. פז ספג את המוזיקה לתוכו, והיא העשירה את עולמו בטעמיה. בגיל שנים-עשרה החל לנגן בגיטרה קלאסית ובגיטרה בס. הוא ואביו ניגנו בבית יחד להנאתם, ופז גם הופיע בבית הספר. בנעוריו הקים להקה עם חבריו. פז היה עטוף בחברים שאהב, והיה מוכן לעשות הכול בעבורם.

פז טייל בארץ ובעולם, במיוחד אהב לרכוב על הטרקטורון ועל האופנוע שברשותו. הוא נמשך לספורט מוטורי, ועם השנים צבר ידע מקצועי נרחב על מכונות ובעיקר על רכבי יוקרה. חבריו התייעצו איתו לפני שקנו מכונת או כל כלי רכב. כמו כל דבר שבו התעניין – הוא למד את הנושא לעומקו והתמקצע בו.

גם את ידיעותיו במוזיקה העשיר והפך מומחה. פז למד מאביו לבנות מגברי מנורות והם החלו לייצר מגברים יחד. שמה של הסדנה הביתית יצא למרחוק; מוזיקאים בתעשייה המקומית – וביניהם גם אמנים מוכרים, כמו מוש בן ארי, אברהם טל, אסף אבידן ודורי בן זאב – התלהבו מהמגבר החדש והמקורי שבנו פז ואביו, ובאו לנסותו ולנגן עימם בבית המשפחה. חבריו ושותפיו לתחביב ציינו כי תרומתו לעיצוב הסאונד בישראל גדולה מאוד. בריאיון באינטרנט שנערך באוגוסט 2011 לאתר "מאחורי הכלים", סיפר פז על הקמת סדנת המגברים, "Two-Tone Amps": "לפני משהו כמו חמש שנים בערך התחלנו להתעסק עם מין קיט של מגבר, לדעתי זה היה רפליקה של מרשל 1987 בתצורת קומבו שפשוט קנינו מתוך סקרנות, ובנינו אותו כמו לגו עד שהגענו לתוצאה המבוקשת. זו הייתה הבנייה הראשונה כמעט מאפס שעשינו. ... משחזורים של מגברים שהגיעו לידינו מחברים, ממכרים ומנגנים שעברו אצלנו במהלך השנים, למדנו יותר ויותר על מגברי גיטרה שפופרתיים, ויכולנו להגיע למצב שאם יש מגבר שאנחנו רוצים – נבנה אותו. משם זה התגלגל. ההיקף שלנו אפילו לא יכול להיחשב כעסק אלא יותר כ'תחביב רציני'. בניית המגברים היא הדרך שלי ושל אבי להעביר את הזמן עם התחביב האהוב עלינו. ... מעולם לא חשבנו שאנשים אחרים ירצו לנגן על מגברים שבנינו בשבילנו או שיחשבו שהם ברמה

גבוהה מספיק, וזה מבחינתנו הישג לא קטן. "על הנגינה סיפר: "יש לנו כיום ארבע-עשרה גיטרות חשמליות מכל הספקטרום של תחומי הגיטרה ... החלטתי לפני המון זמן שאני משאיר את הנגינה בצד של ה'כיף' ולא בצד של ה'עבודה', וכך אני עושה זאת בהצלחה. נהנה מהתחביב כפי שמשגת ידי ודואג לארגן חזרה קבועה עם ההרכב של החבר'ה לג'אם פעם בשבוע באולפן הביתי שלנו, כי חייבים לשמור על כושר אפילו שלחלקם כבר הסטטוס עבר לנשואים, הורים, עובדים ועוד. זה הדבר היחיד שאני מתעקש עליו. ... הייתי שמח להופיע הרבה יותר, אבל לצערי הבריאות לא מאפשרת זאת בתקופה האחרונה."

להקת "Electric Zoo" כתבה עליו בפייסבוק: "פז חלק איתנו תשוקה עזה לסאונד גיטרה ובס, עד השנייה האחרונה. פז ייעץ לנו לגבי סאונד, ובנה לנו ביחד עם אביו (ה-דוקטור למגברים בישראל) את המגברים שהקלטנו איתם את אלבום הבכורה. אבל לפני כל זה, פז היה אחד מחברינו הקרובים."

פזו היה שם החיבה שהוא בחר לעצמו בבגרותו.

ב-3 באפריל 2003 התגייס פז לחיל התותחנים ועבר טירונות קשה מבחינתו. המעבר מבית פתוח וחם שאפשר לו אורח חיים עצמאי, למשטר צבאי נוקשה – הכביד עליו.

פז עבר לשרת בחיל החימוש, השתלב היטב בתפקידו, יצא לקורס קצינים והמשיך לשירות קבע. כמפקד דאג ברגישות לפקודיו, סמך עליהם כשם שסמכו עליו ונלחם בעבורם ללא משוא פנים. בתפקידו האחרון היה קצין חימוש של הבא"פ (בסיס אימונים פקודי) לכיש.

בנובמבר 2008 אובחנה בגופו מחלת הסרטן של המעי הגס בשלב מתקדם. בחמש השנים שנלחם בגבורה במחלה, נותח כמה פעמים וקיבל טיפול תרופתי וטיפולים ואחרים. בכל אותן שנים קשות, לא ויתר על איכות חייו, ולמשך זמן לא ארוך הייתה מחלתו ברמיסיה (הפוגה).

פז הג'נטלמן אהב מאוד בנות והיה מוקף בהן. תמיד הייתה לו חברה. בגיל עשרים ושבע נישא לאהבת חייו, ולאחר פרק זמן קצר נפרדו דרכיהם.

באותן שנים חלם להקים עסק; הוא בנה עם אביו מגבר מיוחד, ושאף לשפר את עוצמת הצליל. בעת שירותו בקבע למד לתואר ראשון בלוגיסטיקה באוניברסיטת בר אילן. אך עם סיום השנה הראשונה, פרצה המחלה שוב במלוא עוצמתה ופז נאלץ לעזוב את הלימודים.

פז ניגן עד רגעי האחרונים. הוא היה בהכרה מלאה ותכנן את עתידו, אופטימי ומלא שמחת חיים. מצבו הידרדר במהירות ומותו נקבע בבית החולים "הדסה עין כרם" בירושלים. צוואתו הרוחנית היא: לחיות וליהנות כל הזמן. לדבריו: "כשאתה חי – אתה חי".

אחרי מלחמה עיקשת במחלת הסרטן, נפל רב-סרן פז בעת מילוי תפקידו ביום ה' בשבט תשע"ד (6.1.2014). בן עשרים ותשע היה בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בחדרה. הותיר אחריו הורים ואח.

בלה כץ ספדה לו: "בחור צעיר שרק התחיל את החיים, התחיל אותם בהתלהבות, באהבה, מלא פוטנציאל. טוב, אוהב, מתחשב עם ציפיות גדולות מהחיים. ... חמש השנים האחרונות בחיך הקצרים, פזו יקר, הוכיחו לכולם עד כמה אתה גיבור אמיתי. רצית לחיות כי אהבת את החיים ונלחמת כמו גיבור. כל יום חיכית לבשורות טובות ולא איבדת תקווה לרגע. היית בן טוב וחבר נאמן ואמיתי – כזה שכל אחד אומר 'הלוואי ויהיה לי לפחות אחד כזה בחיים'. דוגמה לאחיק הצעיר, והאח הקטן והמקסים של רועי ורחל הפכת לחלק בלתי נפרד מהבנות הקטנות שלנו שאוהבות אותך וזוכרות אותך בחום ואהבה, כמו כל מי שהכירו אותך והיה להם הכבוד להיות בחברתך ולהיות חלק מחיך. מתגעגעת אליך יום יום."

רועי בן דודו: "פזו אח יקר שלי, כמה אירוני ששבוע וחצי לפני שהלכת, ישבנו באמצע שדה ועשינו תכניות לחודשים הבאים. וכמה הפתיע אותי שכמה ימים לפני שהלכת שלחת לי את השיר 'My way'. ... כל מה שעשית וכל דרך שבה הלכת – הייתה תמיד בדרך שלך, הדרך המוצלחת ביותר, אח מוצלח שלי! אפילו בסוף שלך, תפעלת את כל המיון ואת כל מי שהיה מסביב על מנת שהכול יהיה אך ורק בדרך שלך."

עדי כץ אשכנזי: "כמה שאתה חסר... בכל כך הרבה סיטואציות! כל כך אהבת והתפעלת מאביגיל שלנו... מכל חיוך, מבט, התהפכות, זחילה, קול ומילה שלה... איך דאגת לה ושמרת עליה ועצוב לי כל כך שהאהבה הזאת נקטעה... שלא זכית להיות שותף לגדילה שלה ושהיא לא זכתה לגדול לצד דוד אוהב שכמוך... דוד שתמיד דואג, מפנק, אוהב, אחד שנותן ללא מעצורים, אחד שיעשה הכל שנהיה מאושרים. הלוואי ויכולנו להחזיר לך את כל הטוב הזה. הלוואי שיכולנו להעלים את הסבל שלך. מעטים האנשים שהיו מתמודדים בדרכך שלך. לפעמים הייתי מסתכלת עליך וחושבת כמה אתה מופלא, כמה כוחות יש בבנאדם אחד שכל כולו סובל, ולמרות זאת עושה את הכול כדי ליהנות מכל דקה ודקה... לא נתת לשום דבר להשפיע על מי שהיית גם תחת כאבים היסטריים ועד סטלה מטורפת. ... בטוחה

שדאגת לך שם למעלה לערוצי תקשורת רוחניים, שתוכל להמשיך לקרוא ולהשכיל כמו שרק אתה יודע!"

שני אוחנה סיפרה בגעגועים: "היינו מעבר לחברים הכי טובים ביקום. היינו הנפש האחד של השנייה, נפש שיודעת, מרגישה ומרגיעה הכול. מה היה פז בשבילי? ... מקום לצחוק תמיד, ולא משנה על מה. רק אנחנו הבנו למה אנחנו צוחקים בהרבה מהמקרים, בדיחות פרטיות שגם הקרובים לנו לא ידעו לפענח. ... מקום בטוח, מקום שבו הכול מותר ואפשרי, מובן גם ללא מילים. תמיד עומד לעזרתי. ... אח, אהוב, כתף להישען עליה, שלוה פנימית, הידיעה שהוא פה בשבילי היוותה בשבילי עולם ומלואו, והספיקה לי רק בעצם הידיעה שהוא חלק מחיי. ... אדם עם יכולת קבלה אינסופית. לא משנה מה אמרתי או עשיתי – הוא הכיל את הכול בטבעיות רבה, ללא מניירות וללא אילוצים. היה הכי כן, לטוב ולרע, ותמיד היה שם מוכן לאסוף את השברים או להריח את הפרחים. פז היה מלא באושר וכאב בו זמנית ... מי שהכיר אותי כמו את כף ידו, ותמיד הוביל אותי יד ביד למקומות הנכונים. ... אדם עם לב ענק, נשמה מרהיבה, נתינה עילאית והקרבה אינסופית. הייתי צריכה רק לציין והוא היה נותן כל מה שרק יכול היה לתת, ובאהבה גדולה. ... מישו להבריז איתו מהלימודים, לעשות איתו שטויות, להמציא עוד ועוד חוויות כדי שנוכל לספר עליהם לנכדים. ... אדם גדול מהחיים, ובעיקר חלק בלתי נפרד מהחיים שלי – אז, היום ולתמיד. מתנת הפז היקרה שלי. אוהבת אותך."

ידידתו ליאור פינקוס תיארה את הקשר ביניהם: "כמו קווים, שמתפתלים במרחב ... שזורים, למרות דרכם הלא כל כך ארוכה ביחד, הם מצאו את הדרך המשותפת לנוע ביחד. ... היית לי חבר טוב, כתף תומכת ונותר לי לקוות שהייתי לך את אותו הדבר לפחות. אני מעריכה כל שנייה שבילינו ביחד ... גם כשהיינו קצת רחוקים ... ידענו שכל אחד מאיתנו נמצא שם בשביל השני ... שבוע לפני שהלכת סיפרת לי כמה אתה באמת רוצה להתחיל לחיות ולעשות משהו משמעותי. לעבור לתל אביב, ליהנות קצת. ... אדם מיוחד, עם חיוך כובש, עם המון פוטנציאל שלא הספיק להתממש. היית אוהב ותומך, דואג ואכפתי, חרוץ ואמיץ. נתת מכל הלב, בלי תנאים או ציפיות. פינקת כמו שרק אתה יודע. ידעת להקשיב מבלי לשפוט, ידעת לתת עצה וידעת גם לקבל. היית חזק ולא ויתרת עד לרגע האחרון. היית עקשן ולא נתת לאחרים להפיל אותך בדרך אל האושר שלך. ... תודה על כל מה שהיית עבורי. חושבת עליך כל הזמן ובפרט בכל פעם שפורטת על מיתר."

הוסיף אסף לוינסקי: "הכרתי את פז כשהייתי בכיתה ח' ... תמיד היה נראה חנון כזה, ילד טוב, לא צעקן, לא מתבלט. מהטיפוס של המים השקטים. ...

יצא לנו לשרת יחד כשפז היה בעציון. ... למזלי גיליתי שפז הוא הקצין שמנהל את ה'הצגה' בחת"ג בעציון. יום לפני שהייתי צריך להגיע לטיפול השבועי, התקשרתי וביקשתי עזרה. כמובן שהוא מיד נענה בחיוב. ... אחרי שעתיים כבר הייתי בדרך חזרה למוצב. רק באותו יום התחלתי להבין את העוצמות של הבנאדם וקיבלתי שיעור חשוב בצניעות. מאותה התקופה התחיל הקשר להתחזק ובא לידי ביטוי בטיולי טרקטורונים. בכל יציאה הביתה, מובן שפז המכונאי טיפל ודאג לכולנו, ערבים מצחיקים... ארוחות ערב ימים בבריקה, חופשות ובעיקר חברות נקייה, אמיתית ללא אגו או משחקים ... עד ליום לפני פטירתו, כשהיינו יחד בסרט 'מהיר ועצבני' בסינמה סיטי. פזו, איש יקר ואהוב, עם לב זהב וכושר נתינה אינסופית."

עמית זנגי הפך מלקוח לחבר: "התקשרתי אליו בשביל תיקון, לאחר שקראתי כתבות והמלצות באינטרנט על צוות מקצועי שמתקן ובונה מגברי גיטרות. ... כבר בשיחה הראשונה הבנתי שיש פה אנשים עם אהבה ולא רק להרוויח ... והחיבור היה מהיר. אנשים חמים עם אהבה למוזיקה וצידוד, עם המון ידע שלא מפסיקים ללמד ... פז מאוד אהב שאתגרתי אותו ואת נחום לעשות שינויים במגבר, ובנוסף לשיחות נפש על בסיס כמעט יומי היינו מקשקשים שעות על סאונד וצידוד ... כל כמה טיפולים שהיו יחסית עוברים לו בקלות, היה נפגש איתי עם 'צעצועים' חדשים שהביא מהבית וניגנו. ראו את הברק בעיניים שלו כשהוא מספר על המגבר שהוא בנה, וזה היה מדהים וכיף לראות את האהבה שיש לו ואת הרעב לעשות ולשנות, וללמד וללמוד. ... היינו מדברים על החיים, על בחורות, על מוזיקה, על פרנסה, ותמיד ציינו כמה אנחנו אוהבים אחד את השני. פז לימד אותי המון, הכיר והראה לי דברים שעד היום אני מודה לו על היחס והידע והניסיון, בנוסף לזה שהוא היה חבר אמיתי."

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)